

Phần 7

Bà Hoa và Duy bước xuống chào hai chị em Châu, vừa ngồi xuống bà đã đi ngay vào vấn đề với vẻ nôn nóng bức tức:

- Sao lại có chuyện thế chứ, lúc đầu cô nói tất cả sẽ ổn thỏa mà.

Châu đáp:

- Phải! Nhưng giờ thì có chút vấn đề.

- Một chút! Nếu khu đó không giải tỏa đúng kỳ hạn thì sẽ hỏng hết mọi thứ. Hừ! Ở đâu lại xuất hiện cái gã luật sư đó!

Trần lặng yên ngồi bên không vội lên tiếng, cô để cho bà Hoa và Châu trao đổi với nhau, gã thanh niên ngồi kế có lẽ là em trai của bà theo như lời Châu tả. Gã không nói gì, ánh mắt của gã cứ chòng chọc vào cô thay vì theo dõi câu chuyện của hai người đàn bà. Cô cảm thấy không thích cái ánh mắt của gã, cô quay lại nói với bà Hoa:

- Chúng ta phải thỏa đáng yêu cầu của họ thôi, nếu không chúng ta khó có thể thu hồi lại đất.

- Hừ! Nhưng giá đất nội thành đâu rẻ, cô không có lý lẽ nào để phản bác lại sao cô luật sư!

Bà Hoa hỏi Trần.

Trần từ tốn đáp:

- Tôi đã làm hết khả năng rồi chúng ta phải thỏa đáng yêu cầu của họ thôi.

- Chuyện này để tôi bàn tính lại với thằng Công.

Gã thanh niên chợt lên tiếng xen vào cắt ngang lời của mọi người. Bà Hoa nhìn cậu em trai rồi hỏi:

- Em nói Công nào?

Gã lấp lửng:

- Thì Công mọi người đang nói đến ấy! Nó là bạn của em.

Bà Hoa cau mày gắt:

- Thế mà cứ im thin thít tới giờ.
- Có ai hỏi đâu!
- Vậy thì em lo gặp cậu ta nhanh lên đi.
- Được rồi!

Trân lên tiếng:

- Anh nghĩ là anh Công sẽ nhường bước sau yêu cầu của anh sao?

Gã nhướn mày cười:

- Tôi không chắc được, mà cũng không chắc không nhưng tôi tin là tôi được.
- Cái gì mà không rồi có, có hay không được hả? Chị giao cho em đó phải được chứ không chắc cái gì cả.

Bà Hoa sột ruột gắt lên, Duy cười rồi nói với bà nhưng mắt vẫn nhìn Trân:

- Tại có người hỏi nên em cũng sợ không dám tin vào mình, ánh mắt của cô ấy dữ quá!
- Tào lao! Bà Hoa la Duy rồi quay lại câu chuyện. Thôi được, việc này để cho thằng Duy nó lo.

Trân ra về mà cứ thấy như đôi mắt thách thức cao ngạo của gã thanh niên lúc này đuổi theo mình. Ủ! Thì cứ để cho hắn nói chuyện với Công. Cô cũng không ngờ là Công lại là bạn của hắn. Với cô mà Công không chịu nhường lấy nửa bước hướng gì hắn.

Công kêu nước rồi quay lại Duy hát hàm hỏi:

- Gọi tao đến đột xuất như thế này có chuyện à?
- Không thì gọi làm gì?
- Chuyện gì thế?
- Nhờ... à không! Thương lượng với mày để cho ổn thỏa đôi bên.

- Vụ gì?

- Vụ đất của bà Hoa, chị tao.

Công bật cười:

- Sao nay mà có hứng thú quan tâm đến chuyện làm ăn của chị mà thế. Có phần à?

- Coi như mà giúp tao một lần đi! Giúp, có điều kiện.

- Ô kê!

- Được, tao đồng ý coi như trả nợ mà.

- Mà nói thế cũng được, vậy đi thu hồi đất đúng thời hạn. Tao sẽ mua đất tái định cư cho các hộ dân ở đó, cất nhà hàng hoàng, cộng thêm một gia dụng coi như bù đắp nhưng là đất ngoại thành.

- Ngoại nhưng là ven đó nhé.

- Đồng ý! Mà yên tâm tao không để mà mất thanh danh đâu.

- Được thế, cái khoản gia dụng thế nào, phải cho chi tiết rõ ràng chứ.

- Mà nghĩ sao?

- Nhà phải bốn mươi mét vuông, điện nước đầy đủ, thêm một tivi...

- Được!

- Nhà cấp bốn nhưng phải theo sự thống nhất của họ.

- Đồng ý!

- Tao sẽ giúp. Công đáp.

- Cám ơn mà, hai bên cùng có lợi phải không?

- Họ là dân lao động nghèo mà, tao không thể dễ dãi làm mất quyền lợi của họ.

- Tao hiểu! Nhất trí rồi giờ uống mấy cốc bia đi, uống mấy cái thứ vớ vẩn này tổ nặng bụng khó ngủ.

- Ừ, tao cũng có chuyện muốn hỏi mà, bây giờ là chuyện nội bộ bọn mình, mà với Lan thế nào rồi?

Duy lắc đầu:

- Mà biết tao mà! Không hợp với Lan tao đã nói với cô ấy rồi. Thẳng thắn.

Công cau mày:

- Mà làm tổn thương cô ấy mất.

Duy nhún vai:

- Tao biết sao được, đành thôi.

- Yêu hận khó phân rõ ranh giới, tao thấy Lan là một cô gái tốt.

- Tốt chưa đủ điều kiện ắt có và đủ để tìm tới yêu nhau, tao lại không thích vướng vào ba cái chuyện rắc rối đó!

- Mà...

- À mà không! Duy cắt lời Công. Hình như tao đang muốn một sự khởi đầu rồi. Duy nheo mắt cười với Công. Tao đã thấy có một đối tượng rất lôi cuốn và hấp dẫn mới gặp mà tao đã nhớ đến cô ta rồi.

Công bật phá lên cười rồi đập vai bạn:

- Đó! Quả báo nhãn tiền, mày sẽ gánh cả quả báo đó!

- Mày đừng dọa tao, sao gọi là quả báo? Biết đâu nàng cũng đã charm tao.

- Tao cũng hy vọng thế.

- Mày cứ chờ đi, bản lĩnh tao có thừa để làm chuyện đó.

- Phải! Công trề môi. Tao biết.

- Còn mày?

- Sao?

- Hôm nọ nghe ba má mày than phiền mày đi hoang mất mấy ngày. Đừng nói là mày đang có bồ nghe.

- Rất tiếc là để cho mày thất vọng.

- Oa! Ai thế?

- Hôm nào tao giới thiệu cho biết, rất đặc biệt!

- Mà chọn thì khỏi chê rồi, lần này nghiêm chỉnh chứ?

- Tao nghĩ thế, thật ra tao cũng chưa chắc điều gì khi quen với cô ấy, nhưng có một hôm cô ấy phải nằm viện, tao được tin cứ cuống cuống lên như phát rồ, cả đêm tao ở bên cạnh cô ấy, mà cứ thấp thỏm lo sợ cô ấy có việc gì, lần đầu tiên tao nghĩ đến cầu Phật!

- Mà làm tao ngạc nhiên quá!

- Tao còn thế huống gì mày. Khi biết cô ấy không sao tao thấy mình mừng như bắt được vàng, cứ vài ba ngày không gặp là tao nhớ quay quắt chỉ cần nhìn thấy cô ấy là tao vui rồi, thú vị lắm mày ạ! Yêu đi rồi mày sẽ hiểu cái cảm giác đó, tuyệt vời làm sao!

- Tao đang sắp sửa đi vào quỹ đạo đây, chúc mừng mày có được hạnh phúc, nâng ly nào. Lần này cả tao và mày đều đã tìm được bến dừng, xem một trong hai đứa ai là người về đích trước.

- Ừm!

Châu mãi lo việc quên khuấy mất cái thai giả mà mình đang mang, cho tới khi bà Thủy hỏi đến thì cô giật mình lo. Hôm nay lại là ngày hành kinh của cô, cô cố che dấu không để ai biết.

Nếu tính ra thì đã hơn hai tháng rồi, nếu như bà Thủy cùng mọi người phát hiện ra điều dối trá của cô, liệu họ có tha thứ cho cô không, nhất là Thông điều này cô lại không thể chia sẻ với ai.

Châu dăm chiêu suy tính mà không biết Trinh đã vào từ lúc nào.

- Chị Hai! Chị làm gì thế Chị Hai?

Châu giật mình nhìn lên, nhận ra Trinh cô vẫ lã cười:

- Thím đó à, vào chơi!

Trinh nhìn số giấy tờ trên bàn của Châu tò mò hỏi:

- Chị lo gì mà thù cả người ra thế?

- Ô! Là chuyện làm ăn thôi!
- Chuyện khách sạn?
- Có chuyện gì mà thím tìm chị?
- Cũng có, chuyện giấy tờ đất hôm nọ chị làm dường như không đúng.
- Sao không đúng?

Mặt Trinh sa sầm khi nghe Châu trả lời, giọng cô có phần thay đổi.

- Chị coi số diện tích phần đất của vợ chồng em thiếu một phần sân và khu nhà để xe, tại sao số diện tích đó không nằm trong phần đất của em.

Châu cau mày khó chịu vì cái kiểu hạch hỏi cao giọng của Trinh.

- Ba má nói cho chú thím căn nhà thì chỉ tính căn nhà thôi.
- Chị đừng quá đáng! Phần sân đó phải nằm trong diện tích nhà của tụi em chứ, cả cái nhà xe nữa, chị đã dành hết phần tốt rồi mà chị còn muốn dành cả mấy thước đó sao?
- Thím nói gì kỳ vậy, đó là ý của ba má, ba má nói sao tôi làm vậy, nếu có gì thì thím đi hỏi ba má đi!
- Chị đừng thách tôi. Hừ! Chị tham lam ích kỷ, cả căn nhà lớn này chưa vừa ý sao?
- Thím cẩn thận lời nói nghe, căn nhà này đâu có đứng tên tôi, trong khi chú thím đã được chia phần rạch rồi.
- Hừ! Chị đúng là “rắn khôn đầu đầu”, phải chị không đứng tên chủ quyền nhưng ba má ở chung với chị nay mai di chúc phần còn lại không chị thì ai? Chỉ có mấy thước đất làm sân nhà mà chị cũng không muốn nhả ra.

- Thím quá đáng rồi nghe!

- Tôi nói không phải sao, chị dần dần thu tóm quyền lực, từ công chuyện làm ăn cho đến việc lấy lòng cha mẹ, ủng hộ chồng tôi nai lưng làm bấy lâu nay để cho chị hưởng lợi, chỉ có anh Phú đại khờ không nhìn ra bộ mặt xấu xa của chị thôi.

Châu bật cười khẩy khi thấy Trinh lồng lộn như một con điên, càng nói cô ta càng hăng.

- Tôi dư biết chuyện phân đất này không ai ngoài chị xúi giục ba má, chị giỏi lấy lòng má hơn tôi, vợ chồng chị thật xảo quyệt.

- Thím ăn nói cho cẩn thận lại đi, kéo chị em mất lòng, chuyện này đều do ý của ba má, nếu không thím thấy không vừa bụng thì cứ gặp ba má trình bày, của cải là của ba má muốn cho ai là quyền của ba má, sao tôi lại tự ý tự quyền được, có trách là trách thím không được ba má yêu thương, nếu thật sự là tôi có phần hơn thím thì thím phải cố mà phấn đấu lên.

- Chị...!

Trình uất ức nghẹn lời, vì cái giọng mỉa mai xéo xắc của Châu mà cô không cãi lại được.

- Tôi nói có đúng không?

Châu nhướn cao đôi chân mày chọc tức:

- Phải! Là tôi cố ý làm giấy thiếu sót mất phần sân đó đấy! Như thế phần đất còn lại của tôi mới có giá, ba má biết thì sao? Châu cười khẩy nhún vai. Chẳng lẽ bắt tôi đi sửa lại à? Giấy tờ đất đai, cải sửa rắc rối mất thời gian, tôi đâu có rảnh, vả lại tôi cũng đã nói với ba má làm giấy tờ cho có thủ tục chứ chẳng lẽ vợ chồng tôi mai mày lại giành với chú thím không cho chú thím sử dụng cái sân đó sao?

- Chị... chị xảo quyệt.

- Ừ! Tôi xảo quyệt đó, như thế mới đấu lại thím, lúc nào cũng vênh vênh cái mặt, từ khi về nhà này thím đã có ý coi thường tôi, thím ý là con nhà giàu nay mua thứ đất giá này tặng má, mai mua bánh kia lấy lòng má, cái đó không phải là thím cũng muốn tranh giành quyền lợi với tôi đó sao? Hừ! Thím tưởng chồng thím nắm hết cái gia tài này rồi à? Đụng chút thím kể công lên mặt, giờ thím thua còn chưa chịu thua.

- !!!

- Hừ! Kể cả việc có con mà thím cũng còn chưa có lấy gì thím đấu với tôi. Đúng là tôi xuất thân từ nông dân đó, nhưng tôi có đầu óc, còn thím thì sao? Nay mai khi con tôi ra đời, nó là cháu đích tôn của nhà này, xì! Tôi muốn gì ba má lại không cho, tôi cũng nói cho thím biết ba má đã mua cho vợ chồng tôi chiếc xe rồi đó, ông bà sợ tôi có thai đi lại mô tô dằn xóc không tốt, còn cái phòng mà mấy hôm nay má cho người đến sửa là để cho vợ chồng tôi xuống ở đó, má sợ tôi leo cầu thang không tốt cho cái thai, má cũng trao toàn quyền khách sạn cho tôi rồi, thím về nói với chồng thím khỏi làm ra vẻ lảng xãng quan tâm làm gì, chẳng tơ hào được đồng nào của tôi được đâu.

- Chị...

Châu hất mặt chế giễu Trinh:

- Thím về cho tôi nghỉ, tôi có thai cần nghỉ ngơi, không có thời gian tiếp thím, nhất là những chuyện vợ vẫn thím nói đó, mời!

- Được! Tôi thử xem chị hồng hách được bao lâu nữa!

- Được, thím cứ việc suy nghĩ mà tìm cách, tôi cũng mong cho thím làm được việc, chỉ sợ thím không đủ sức đủ đầu óc thôi.

- Chị chờ đó!

Vừa khi bà Hai đem sữa lên cho Châu, Châu kín đáo cười thầm khi nghe tiếng chân của người giúp việc tận tâm, kể từ khi cô có thai cứ đúng giờ cô uống sữa là bà ấy không bao giờ trễ nãi, cô cao giọng cố ý nói lớn tiếng:

- Thím hăm dọa tôi sao, dù sao tôi cũng là chị em tôi hơn thua với thím làm gì, nếu thím không bằng lòng thì cứ gặp ba má thưa chuyện.

- Chị khỏi thách. Chị tưởng tôi không dám nói sao?

- Tôi đã nói với thím là do sơ suất người ta đã vẽ thẽ cho miếng đất được vuông vức, chứ có ý nhỏ nhen gì đâu.

- Thôi, chị khỏi nói nhiều lời nói đi nói lại.

- Thím Ba à, tôi mệt quá rồi, tôi cần nghỉ, mấy hôm nay cái thai nó hành tôi không ngủ được.

- Chị đừng đem cái thai của chị ra khoe.

Châu bước xấn tới sát mặt Trinh hất hàm cười nhạo:

- Tôi có thì tôi khoe, thím muốn mà không được phải không? Xi! Câu Châu nói nhỏ nhỏ vừa đủ để Trinh nghe, đã thế cô còn hích vào người Trinh, đang tức Trinh không kịp suy nghĩ cô xô Châu ra, Châu té xấp xuống sàn trước đôi mắt chứng kiến của bà Hai, bà kinh hoàng đặt vội ly sữa xuống đất, chạy đến đỡ Châu dậy:

- Trời đất! Mợ Ba, mợ xô mợ Hai chi dữ vậy?

Trinh vẫn còn chưa hết tức cô nạt lại người giúp việc:

- Rồi sao?

- Mợ nói vậy sao được, mợ Hai đang có bầu mà!

- Có bầu tưởng lớn lắm sao mà lên mặt.

- Bỏ đi đi Hai, mợ Ba lỡ tay thôi mà.

Trình sẵn giọng quát Châu:

- Tui cố ý đó, chị làm gì tui, chị chết đi!

- Thím Ba, sao thím lại nói vậy với chị?

- Ủa, rồi sao, đồ xảo quyệt.

Bà Hai trôn trối đứng nhìn Trình giậm gót giày bỏ đi mà lắc đầu ngõ ngàng:

- Mợ Ba sao vậy kia!

Châu xua tay cố ý phân trần với bà Hai:

- Bỏ đi, cũng ba cái đất thôi, hôm nọ là giấy tờ người ta làm thiếu mất phần sân để xe, tôi cũng không để ý, nên mợ Ba mới giận dữ như vậy, chẳng qua họ chỉ muốn vẽ phần đất cho vương vức, vả lại lúc làm giấy má tôi nói cất cái nhà ra cho chú thím ấy, nên tôi cũng theo ý của má mà làm, có ngờ đâu việc vì thế mà mợ Ba tức giận trách móc tôi.

- Thì ra là vậy! Thiệt rõ là có mấy thước đất mà chị em náo loạn cả lên, bây giờ đất cát có giá mà chặc! Cũng vì tiền của mà nhiều gia đình xào xáo tranh chấp đấu đá nhau, ai ngờ mợ Ba cũng thế.

- Bỏ đi đi Hai, đi đỡ tôi vô giường đi, sao tôi nghe thốn thốn ở bụng quá!

- Chết! Coi chừng...

- Dì đừng nói bậy nghen!

- Thiệt mà mợ Hai, lúc nãy mợ té một cái đụi quá mạnh, mợ lên giường nằm đi.

- Ờ đi đỡ tôi dùm.

- Trời đất! Thiệt là khổ lỡ mà xảy ra chuyện gì thì khổ, đau lưng không mợ Hai?

- Mấy hôm nay tôi cũng nghe rêm rêm rồi, đi bác sĩ người ta nói cái thai hơi yếu, chắc là tại tôi làm việc nhiều nên thế, bác sĩ biểu về nghỉ ngơi mà đi coi đó,

tôi biết làm sao mà nghỉ được. Công chuyện đặng đặng đê đê chỉ có mỗi anh Thông với chú Ba làm, phải chi thím Ba phụ được tôi thì tôi cũng đỡ.

Bà Hai làm bầm:

- Đã không làm gì mà còn gây chuyện.

Châu đắc ý mỉm cười khi nghe câu nói của bà người làm.

- Mợ nghe sao rồi!

- Chắc không sao, dì lấy cho tôi mấy viên thuốc trên bàn tôi uống đi.

- Dạ!

Bữa cơm tối đã được dọn ra thơm tấp, bà Thủy ngóng lên lầu hỏi khi thấy mọi người đã đông mà chỉ thiếu có mỗi mình Châu.

- Ủa, con Châu vợ thằng Thông đâu?

Thông đáp:

- Dạ, vợ con không khỏe.

Bà Thủy lo lắng:

- Nó làm sao vậy?

Thông nói:

- Đi làm về con thấy cô ấy nằm rồi, chắc cái thai nó hành, ba má ăn đi lát con sẽ lo cho cô ấy.

Phú nói:

- Em nghe nói mấy bà bầu là kén ăn dữ lắm anh phải chăm sóc kỹ cho chị ấy.

Trình trề môi nói xen vào:

- Cũng phải! Đôi lúc cũng thừa cơ hội nhõng nhẽo để được chiều mà, mai một em cũng đòi nem công chả phượng bào ngư vi cá cho anh biết.

Bà Thủy chau mày cắt lời Trình:

- Con đừng nói vậy, con chưa có thai nên chưa biết ốm nghén là gì, con Châu thế mà giỏi hơn nhiều người, nó có thai mà vẫn xóc vác đi tới đi lui làm việc.

- Chỉ cũng vì quyền lợi của chị ấy thôi.

Bà Thủy sầm mặt không vui:

- Vậy chớ còn con, con không có ốm nghén nhưng giữa trưa nắng chang chang con có chịu đội nắng đi lo công việc cho công ty không?

- Con!

Trình bắt mẫn kêu lên rồi giận dỗi trả lời:

- Con biết con không bằng chị ấy, làm sao con dám bì với những người xuất thân từ nông dân ra má cũng biết mà.

Bà Thủy cau mày thở ra:

- Má thấy con dạo này rảnh rỗi quá rồi đó hôm nào kiếm việc gì làm đi!

Phú lay tay vợ nhắc nhở khi thấy má có giận. Anh nói:

- Ăn cơm đi!

Không khí bàn ăn bỗng trở nên yên ắng một cách nặng nề. Trình lằm lì và vội chén cơm rồi buông đũa đứng lên đầu tiên, bà Thủy chờ cho Trình đi khuất mới phiến trách con trai:

- Vợ của con lúc này nó đỗi tánh quá, má thấy nó không biết cách cư xử với anh chị trong nhà, con liệu mà bảo nó, má không muốn thấy thái độ đó của nó lần nữa.

- Dạ! Phú buồn phiến cúi đầu. Con sẽ nói với cô ấy!

- Anh em trong nhà phải thương yêu nhau phải có trên có trước, chớ không để như nồi cháo heo được, nó là đứa có học mà xử sự cứ như kẻ thất học.

- Con biết rồi má!

Vừa lúc đó bà Hai hốt hải chạy đến báo:

- Thưa bà mợ Hai xảy ra chuyện rồi.

- Chuyện gì?

- Dạ, mợ đau bụng còn ra huyết nữa.

- Hả!

Bà Thủy buồn rầu thờ dài khi đã rõ đầu đuôi câu chuyện do bà Hai kể lại.

- Sao chị không nói cho tôi biết sớm.

Bà Hai cúi đầu sợ bị bà Thủy mắng.

- Dạ, là mợ Hai bảo không sao.

- Không sao cái gì, thai nó đã yếu còn bị con vợ thằng Phú xô ngã như thế mà đi cho là không sao!

- Má à! Không phải lỗi của đi Hai.

Bà Thủy phẩy tay.

- Con nói cũng đúng, chỉ tại con Trinh nó gây ra tất cả, nó thật là quá đáng.

Thông sợ mẹ buồn rầu lại mắng Phú anh vội lên tiếng ngăn lại, mặc dù trong lòng anh cũng khó mà tha thứ cho Trinh lúc này, anh nói với bà:

- Má về phòng nghỉ đi, cả Phú nữa, có lẽ vợ con không sao đâu, chuyện đã xảy ra rồi chúng ta có làm gì cũng không cứu vãn được.

Phú ái ngại lí nhí nói:

- Em xin lỗi anh Hai!

Thông gượng đáp:

- Chú về nghỉ đi!

Bà Thủy giận dữ nhìn con dâu bằng ánh mắt ghét bỏ, bà hỏi:

- Cô đã biết vì sao tôi cho gọi cô vào đây rồi chứ!

Trinh cúi gầm mặt không dám nhìn bà:

- Tại sao cô lại thiếu suy nghĩ như thế, tôi thật thất vọng vì cô, tôi không ngờ cô lại xấu xa đến vậy, ganh tỵ, tranh giành, gây gổ với cả anh chị trong nhà, thật xấu hổ. Bây giờ thì con Châu nó xảy thai rồi cô vừa lòng chưa? Một mạng người đó, là cháu cô đó!

- Má, con không cố ý!

- Còn không sao, chị Hai đã nói hết với tôi rồi, cô còn rửa con Châu chết đi mà, may mà nó không sao chứ lẽ mà nó có mệnh hệ nào, cô gánh nỗi tội giết người không?

Trinh bật khóc, lúc này cô mới cảm nhận ra điều mình làm trong phút giây nông nổi nghiêm trọng cỡ nào, cô thấy sợ khi nghe bà Thủy nói đến hai từ giết người! Quả là cô đã quá nông nổi, cô thấy hối hận vô cùng.

- Má! Con xin lỗi, con không ngờ lại xảy ra cố sự này. Con không cố ý, quả là lúc đó con đã ăn nói quá khích nhưng thật ra con không muốn hại chị bị như vậy.

- Giờ thì cô nói thế, chỉ vì mấy thước đất mà cô ác độc đến thế, nay mai vì cái gia tài này, cô còn trở nên thế nào nữa? May mà tôi còn sống sờ sờ đây, mà cô còn làm loạn cái nhà này lên.

- Con... con... xin lỗi má!

- Tôi không cần lời xin lỗi của cô, từ giờ trở đi cô không cần sang đây nữa, nhà cửa đó tôi đã cắt phần cho cô rồi, cô cứ ở bên đó xem như tôi không có là dâu, cô về đi!

- Má!

- Đi đi! Thành Phú thật vô phúc vô phần, khi lấy phải một đứa như cô.

Trinh thất thểu về nhà, cánh cổng đóng sầm lại sau lưng cô. Căn nhà chỉ có mỗi mình cô, từ lúc xảy ra cố sự Phú cũng không thèm nhìn mặt cô nói với cô đến nửa lời.

Tại sao cô lại hồ đồ nóng nảy như vậy. Tất cả là do cô thôi! Tất cả là lỗi tự cô, lòng ganh tỵ đã khiến cho cô trở nên xấu xa tệ hại, cô đã làm cho Châu mất đứa con, nói... nói đúng ra cô đã là kẻ giết con của Châu, chính cô đã giết đứa bé chưa tượng hình trong bụng Châu! Ôi trời ơi! Cô đúng là kẻ độc ác khôn nạn! Cô thật đáng chết!

Căn nhà yên ắng một cách đáng sợ, Trinh chột thấy từng trong mỗi góc tối dường như có ai đó đang nhìn cô, lên án cô, oán trách cô! Cái vắng cái lạnh và nỗi ám ảnh đó làm cô run rẩy. Cô bật hết đèn lên và mong muốn có Phú bên cạnh cô lúc này xiết bao. Cô lên giường và ngồi thu mình trong chiếc chăn chong mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Cứ thế không biết cô ngồi được bao lâu. Kim đồng hồ đã chỉ gần nửa đêm, hai mắt của cô vẫn ráo hoảnh và nỗi ám ảnh sợ hãi kia cứ tăng dần trong cô.

Phú ơi! Sao anh vẫn chưa về? Anh mau mau về đi, đừng bỏ em một mình, em sợ lắm, nhìn quanh em cứ thấy như có đôi mắt của ai đó dõi theo em, đôi mắt của đứa bé đó, nó cứ theo em như oán hận em. Em đâu có ý... có ý giết nó đâu, em không có ý làm cho chị ấy bị xảy thai mà.

Sự chờ đợi làm cho Trinh càng căng thẳng bồn chồn, cô nhắc điện thoại gọi cho Phú nhưng gọi mãi vẫn chỉ là những hồi chuông đổ dồn vô nghĩa. Phú không bắt máy, anh không muốn nghe tiếng cô, không muốn thấy mặt cô. Sao lại bỏ cô trong lúc mà cô cần anh như lúc này chứ! Sao lại nhẫn tâm với em như vậy. Thà rằng anh cứ về bên em rồi mắng chửi em cũng được mà. Anh về đi! Em sợ lắm cái yên ắng của căn nhà như một nắm mồ đè nặng lên em, em thấy dường như chung quanh em, nơi nào cũng có oan hồn của đứa bé dõi theo em, căm hận em. Nó sẽ theo em suốt đời. Em không ngờ trong một lúc nóng giận nông nổi em đã giết đi một sinh mạng, nó chưa kịp tượng hình trong bụng mẹ, nó chưa kịp chào đời, lỗi tại em! Em hối hận quá! Em thật sự hối hận mà! Em không muốn thế đâu!

Trinh vùi mặt vào gối và khóc ròng. Ánh mắt giận dữ của bà Thủy, tia nhìn oán trách của Phú trước khi bỏ đi, và cả Thông, cả những người làm trong gia đình... Cô không dám nghĩ lại thêm, cô kéo tấm chăn trùm lên kín người, mong rằng những hình ảnh đáng sợ kia thôi ám ảnh mình, nhưng càng cố xua đuổi nó cô càng thấy như nó bám riết lấy cô.

Cô tung chăn dậy và chụp chiếc điện thoại bấm dồn dập. Tiếng chuông bên kia đầu dây đổ liên hồi.

- Lan hả? Là tao đây mà sang với tao được không?

- Trời ơi! Giờ này mấy giờ rồi?

- Làm ơn đi, tao... tao buồn lắm.

Tiếng Lan vọng từ xa đến ngập ngừng:

- Tao xin lỗi, có chuyện gì thế, tao...

- Mà đừng từ chối mà, tao xin mà đó, mà đến với tao đi!

- Tao không đến được!

- Lan!

- Xin lỗi! Có chuyện gì một hai hôm nữa tao về, rồi tao sẽ sang tao đang ở ngoài Vũng Tàu. Thôi nghe ngủ đi!

Trinh thần thờ gác máy, cả đứa bạn thân nhất cũng bỏ cô.

Trong khi đó Lan đặt chiếc điện thoại xuống bàn rồi quay lại nói với Phú.

- Trinh nó gọi em đến với nó, nghe ra nó rất bồn chồn.

- Mặc cô ấy. Phú lạnh lùng nói. Cứ để cho cô ấy có thời gian suy nghĩ những chuyện mà cô ấy đã gây ra.

- Nhưng... em thấy không an tâm.

- Cô ấy không sao đâu, cứ mỗi lần làm sai điều gì thì cô ấy bám víu vào người này người nọ để kể lể và tìm sự đồng tình, để rồi vài hôm sau thành thói xem như không có chuyện gì xảy ra, anh biết rõ cô ấy mà.

- Quả là Trinh thật hồ đồ nóng nảy.

- Anh cũng không ngờ càng ngày cô ấy càng lộ ra những thói hư tật xấu là thế.

- Nhưng lúc này Trinh rất cần anh an ủi, em nghĩ tất cả mọi người đều quay lưng lại với Trinh chắc là Trinh đau khổ lắm.

- Thế cô ấy có nghĩ đến nỗi đau của người khác không? Anh chị Hai đã mong mỗi chờ đứa con ra đời thế nào? Má anh ba anh vui sướng ra sao khi biết là mình đã có cháu nội. Thế mà cô ấy lại làm cho mọi người đau khổ, nó là một mạng người em hiểu không?

Lan cúi đầu thờ dài vì không biết dùng lý lẽ gì để bênh vực cho Trinh. Lần này Trinh thật đáng trách. Phú đến với cô cũng vì buồn giận Trinh, từ lúc gặp anh, cô chỉ ngồi lắng nghe Phú nói:

- Anh không biết cô ấy nghĩ gì, muốn gì nữa, càng ngày cô ấy cư xử càng tệ với gia đình, đối với anh cô ấy chỉ biết đòi hỏi và dằn vặt anh, cô ấy ích kỷ một cách đáng sợ, so đo hẹp hòi với chị Hai, anh thấy mệt mỏi quá với cuộc hôn nhân này.

- Anh có nghĩ một phần vì anh không dành nhiều thời gian cho Trinh, nên Trinh mới hành động như vậy, để lôi kéo sự quan tâm của anh.

- Không đâu! Cô ấy không thể vì muốn anh quan tâm mà xử sự như thế, tại sao cô ấy không sống tốt hơn.

Lan thờ dài:

- Đó là cách chọn lựa của mỗi người.
- Sao em không nói cái phần xấu của cô ấy lớn hơn phần tốt cần có nơi cô ấy.
- Lúc này em không dám phán đoán điều gì, bởi vì em đang là người có lỗi với Trinh, từ khi quen anh em rất sợ đối mặt với Trinh và với cả mọi người, lúc nào em cũng thấy như mình bị lên án! Anh Phú, em cũng là một người xấu.

Phú kéo Lan vào lòng rồi nói:

- Yêu không phải là tội lỗi!
- Nhưng em lại yêu chồng người bạn thân nhất của mình thật ra có đôi lúc em rất ân hận và muốn rời bỏ anh, muốn đi thật xa nhưng em lại không đủ dũng cảm, chưa có người đàn ông nào quan tâm đến em như anh đã quan tâm, song song với tình yêu anh, em còn có cả sự mang ơn anh, vì anh đã đem lại cho em hạnh phúc, cho em niềm tin vào chính mình, tiếc là chúng ta gặp nhau quá muộn.

- Lan!

- Em không muốn nghĩ đến nữa. Vì khi nghĩ đến điều đó em lại muốn oán trách số phận, lại sợ cái phần lương tâm còn lại của mình bắt em phải xa anh, phải trả anh lại cho Trinh, bây giờ nếu như phải mất anh em... em không biết mình sẽ sống ra sao cho hết phần đời còn lại sau này.

- Lan! Anh không để cho em thiệt thòi đâu.

- Anh sẽ làm gì?

- Anh sẽ ly dị với Trinh.

- Đừng!

- Anh đã nghĩ đến điều đó lâu rồi.

- Em không muốn mình là kẻ phá vỡ hạnh phúc của Trinh.

- Không có em thì điều đó cũng xảy ra, chỉ sớm hay muộn mà thôi. Lúc xưa anh đã quá vội vàng khi cưới Trinh, sau khi về với nhau, anh mới biết cuộc hôn nhân của mình đã sai lầm, anh lao vào công việc, cứ đi và đi hết công tác này đến công tác khác, để không phải về nhà đối mặt với cô ấy.

Lan ngỡ ngàng nhìn Phú, trông anh thật buồn và không hề giả dối khi nói ra điều đó.

- Anh cảm lạnh vì sợ gia đình buồn phiền vì đó là quyết định của anh, anh không thể tâm sự với ai, suốt bao nhiêu năm qua anh đã chịu đựng cuộc sống vô vị, tẻ nhạt đó.

- Thì ra vì thế, chứ không phải vì bận việc mà anh vắng nhà suốt ngày này qua ngày khác.

Phú nhếch môi chua xót nói:

- Nếu một người đàn ông hạnh phúc thật sự, thì có ai lại không muốn trở về tổ ấm của mình sau những giờ làm việc mệt nhọc ở ngoài chứ? Có nhiều khi hết việc anh đã lái xe lòng vòng hết con đường phố này đến con phố khác cho hết thời gian, cho cái mệt thấm thật sâu để khi về nhà chỉ lăn ra mà ngủ.

- Em không ngờ anh và Trinh lại thế.

- Từ khi gặp em anh mới tìm lại được chính mình, mới thấy cuộc sống có ý nghĩa trở lại, Lan này! Lấy anh đi nhé!

- !!!

- Sao em không nói gì? Có bao giờ em nghĩ đến điều anh vừa đề nghị chưa?

Lan lắc đầu:

- Em đâu có tư cách mơ ước chuyện hôn nhân cùng anh.

Phú nắm tay Lan, giọng của anh chột trở nên đăm đúi nồng nàn:

- Vậy thì em bắt đầu nghĩ đến đi, anh không muốn chúng ta cứ lén lút vụng trộm mãi như thế này.

Lan mỉm cười vuốt nhẹ làn da rám nắng trên má của anh rồi âu yếm nói:

- Anh không sợ anh lại phải hối hận thêm lần nữa sao?

- Không đâu! Không ai mắc lại sai lầm cùng một lỗi hai lần.

- Bây giờ em không dám mơ ước gì cả cũng không dám nghĩ đến chuyện tương lai, đừng nói đến nữa. Được không anh.

Phú xiết chặt Lan vào lòng gật đầu:

- Được! Anh hiểu, chỉ cần em đừng xa anh, đừng chán chê anh là được rồi!

- Sẽ không có chuyện đó đâu!

Ngày tháng lại qua đi, Lan dạo qua các dãy hàng nhưng chưa chọn được cái gì, hôm nay sinh nhật của Phú, cô muốn mua cho anh một món quà.

- Lan!

Lan nhìn lại rồi mỉm cười khi thấy Công:

- Tình cờ vậy?

Công đáp:

- Ừ! Lâu quá không gặp Lan, rảnh rồi quá, uống nước với mình đi.

Chờ cho Công gọi thức uống xong Lan mới lên tiếng:

- Lúc này trông Công khởi sắc quá, có tin vui chưa?

Công mỉm cười ra chiều bí hiểm:

- Sắp sắp, còn Lan? Để mình nhìn xem! Chắc! Đang yêu phải không? Má đỏ, môi căng, mắt long lanh tràn đầy khí sắc, chắc thế rồi.

Lan bật cười:

- Vẫn không thay đổi chút nào, người ta làm luật thì phải đạo mạo, còn Công thì cứ như anh chàng sinh viên chưa tốt nghiệp, thôi được, Công cứ phán đoán mặc tình mình không cần.

- Vậy thì trúng rồi, dạo này thằng Duy cũng thế, cả hai dấu kỹ nhé, hỏi ai cũng lấp lửng ra chiều bí mật, tới khi mời thiệp là mình không đi đâu.

Lan nghe Công nhắc đến Duy thì sắc mặt thay đổi:

- Công làm rồi, đã lâu mình không gặp Duy, anh ấy ra sao rồi?

Công có phần ngỡ ngàng:

- Vậy chẳng phải hai người...

Lan nhếch môi cay đắng:

- Không đâu!

- Thế thì mình đoán sai rồi!

- Đã lâu Duy không gặp mình, chuyện của mình và Duy đã qua lâu rồi.

- Vậy...
- Mình đã yêu nhưng là một người khác.
- Ai thế?

Lan ngật ngừng rồi cúi đầu:

- Một người mà Lan cũng không dám khoe khoang.

Công lấy làm tò mò:

- Tại sao vậy, anh ta bị...
- Không, là vì...
- Có gì đâu Lan lại khó nói với bạn bè! Lan không tin mình à?
- Chẳng qua... Lan lắc đầu buồn bã. Chẳng qua Lan thấy mình tệ hại quá, xấu xa quá!
- Lan càng nói càng khiến cho mình càng muốn biết rõ.

Công chau mày quan tâm, anh hỏi dồn Lan và Lan đã không thể dấu Công, cô nói về Phú cho Công nghe, Lan vừa dứt lời thì Công đã trách Lan:

- Tại sao Lan làm thế?
- Lan...
- Có phải vì Duy nên Lan mới...

- Không! Không phải vì Duy mà vì chính Lan. Phải! Lúc đầu Lan có ý nghĩ đó, Lan muốn tìm một người đàn ông để chứng tỏ cho Duy biết Lan không phải là kẻ bỏ đi, nhưng càng gần Phú, càng gần anh ấy Lan càng thấy mình bị anh ấy lôi cuốn và Lan đã yêu Phú thật tình.

Công chau mày phiền muộn:

- Lan có nghĩ đến hậu quả của cuộc tình tay ba không?
- Lan không muốn nghĩ gì cả.

- Lan không thể né tránh mãi được, Lan phải hiểu Lan là người có lỗi trong chuyện này, tình yêu không có tội nhưng phải đặt đúng nơi đúng chỗ, người đàn ông đó không phải dành cho Lan.

- !!!

- Mình không muốn phán xét Lan nhưng mình lo cho Lan, khi chuyện vỡ lở ra, người vợ đó có tha thứ cho Lan không? Còn tình bạn, còn xã hội, còn gia đình. Mình sợ Lan gánh không nổi, hãy từ bỏ ngay khi chưa xảy ra điều đáng tiếc, mình cũng hoài nghi cái cảm nhận của Lan lúc này, có chắc là nó xuất phát từ tình yêu hay là vì Lan muốn khẳng định mình với Duy, với mọi người. Mình lo cho Lan lắm!

- Mình không thể rồi!

- Đừng mù quáng nữa, dứt bỏ nó đi!

- Không! Lan lắc đầu. Mình không thể.

- Tại sao chứ? Công chau mày gắt.

- Vì... vì Lan...

- Mình biết khó có thể nói thôi là thôi ngay được, nhưng mình xin Lan hãy suy nghĩ cho kỹ, là bạn nên mình không muốn Lan đánh mất chính mình, tình yêu đó sẽ khiến cho Lan lao đao khôn khổ, nó không đem lại hạnh phúc cho Lan đâu.

Lan cảm kích nhìn Công xúc động, vì lời nói chân tình của Công.

- Mình cảm ơn Công, mình biết mình đang làm gì mà.

Công thở dài:

- Mình cũng mong thế.